

Pelle és a történettudomány

VISSZHANG - LXII. évfolyam, 39. szám, 2018. szeptember 28.

Pelle János újságíró és fordító indulatos és személyeskedő hangnemben és nem utolsósorban csaknem dupla terjedelemben reagál az *ÉS*-ben publikált cikkéről írott bírálatomra (*A történész troll, ÉS, 2018/38., szeptember 21.*). Először a személyemmel és státuszommal kapcsolatos tárgyi tévedéseket szeretném kijavítani.

Az Országos Rabbiképző Zsidó Egyetemen soha nem voltam státuszban lévő professzor, csak óraadóként tanítottam ott néhány évig az 1990-es évek végén.

Nem vagyok a MAZSIHISZ történész tanácsadója már jó három éve. Pelle örül, hogy a Sorsok Háza megnyílik. Ha történész lenne, és ismerné a magyar holokauszt történetét, akkor maga is hevesen bírálná Schmidt Mária és a vele kollaborálók történelemhamisító tevékenységét.

Ha Pelle történész lenne, akkor tudná, hogy ha valamilyen okból egy valahol már megjelent, nagyobb lélegzetű tanulmányt rövidítve, zanzásítva újra akar közölni, akkor tájékoztatnia kell az olvasóit, hogy a teljes munka hol, mikor jelent meg. Ha olyan szűken mérte a szerkesztő a leütésszámot, miért áldozott két mondatot Johan (nem Johann, mint most tévesen írja) Béla kollaboráns BM-államtitkár 1944-es tevékenységének mentegetésére? Megértem, hogy szűknek érezte most a terjedelmi korlátot. Azért arról írhatott volna egy sort, hogy témáját, vagyis a magyar antiszemita („keresztény-nemzeti”) orvosok Horthy-kori történetét Kovács M. Mária már feldolgozta. Ehelyett cikke utolsó sorában büszkén közölte, hogy eddig soha, senki ezzel a témával nem foglalkozott.

Pellének egy dologban igaza van. Ő nem műfordító, hiszen irodalmi műveket, verseket soha nem fordított, csak fordító, és napjainkban időnként még szélsőjobboldali lapokban is publikáló újságíró.